

keresztény, vagyis aki nem muszlim; ahogy az a migráns-krízis kapcsán kiviláglott. Ennél egyértelműbben talán semmi nem fejezi ki az európai identitáskrizist és tudathasadást. Istennek az emberek irányába mutatott nyitottságára, ami az *inkarnáció*ban nyilvánult meg, az önmagát a megtestesült Istenfiú követőjének valló „keresztény” (egykor gyarmatosító, a határok kinyitását erőszakkal kikényszerítő; a „hit”-et tűzzel-vassal terjeszteni igyekvő) Európa ugyanis a bezárkózással és az elhatárolódással (kerítésépítésekkel) válaszol!

HABOS LÁSZLÓ

KOPOGTAK...

Kopogtak

Felülök, de szemem még csukva.

Az álomszép leány elszaladt,

Ruhája a szénaboglyában ottmaradt.

Már nyitom!

Kiáltom, s szemem tágra nyílik.

Ki jött? Ki visz el? Ki keres?

A tükörben saját képem kinevet.

Kinyitom

Kicsiny szobám rácsos ajtaját.

S ott áll Ő, és megmosolyog,

Aki mindenkihez egyszer bekopog.

MERZA JÓZSEF

DIÓTÖRŐ...

Későn keltem fel, mert előző este majdnem éjfélig fűtöttem, hogy elérjem a 11 fokot a lakásban. Ilyen hőmérsékletnél már nagyon jól lehet aludni, sapkát sem kell felhúzni éjszakára. Reggel úgy döntöttem, hogy napközben nem gyújtok be, takarékoskodom az idővel.

Egyébként, ha nem esik, úgy sem vagyok bent, legfeljebb beugrom egy rövid evésre, ha már szükségét érzem. Hamar elmegy a nap, öt órákor alig látni valamit. Villanyfényes favágás kezdődik s az összevágott darabok a kályhába kerülnek. A tűz ropogása közben kiváló alkalom adódik párhuzamos tevékenységre, azaz a frissen összeszedett dió megtörésére. Egyszerűbb dolog dióbelet szállítani haza, mint cipelni a héj terhét is. Sajnos, a héjat nem célszerű a cserépkályha tűzébe vetni, mert olajos füstje korommal vonja be a csempéket. A dióbél balra kerül az asztalon, a héj egy vödörbe, s időről-időre feltöltöm a törésre váró készletet.

Múlik az idő, felfelé indul a hőmérő higanyszála, már 13 fok van, lassan elkezdődhet a szellemi élet. Zacs-kóba töltöm a dióbelet, elrakom a vödörket, s szemlét tartok a nálam lévő sajtótermékek fölött. Günter Grass még várhat a hagymatisztítással, az Élet és Irodalom replikái vonatban is olvashatók, de hát itt van a Napló tegnapelőtt megkapott 89. füzet, s abból már csak bő két oldal van hátra. Piarista köz, 2006. november 1. Amit be kell vallanom. Hm, miről is van szó? Úgy látszik, ez érdekesebb lesz annál, minthogy el kell-e mennünk a Kossuth-térre. Bizony, így van, későbbre hagyom a politikai eszme-futtatást.

A gondolatok sora szabályosan indul, ismert tényeket hallunk a kisközösségek kontesztáló vagy nem-kontesztáló tevékenységéről, a pápák tisztogató működéséről, a kettős hűségéről, életről vagy megsemmisüléséről. Küzdelemről állammal és egyházzal, erőfeszítésekről, hogy helyesen tudjuk felismerni és követni Jézus szándékát. Vállalkozásunk egyedülálló, példáját ritkítja a történelemben. Aztán tönkrementünk. Jézusnak jobb volt a helyzete, mert nem látta a tönkremenetele utáni helyzetet, mi látjuk.

Pedig 89-ben nemcsak a Napló szerzője volt euforikus állapotban. Magam is azt gondoltam, hogy érdemes az embernek fiatalon belevágni egy mozgalomba, mert akkor félszázad múlva megláthatja eszméi győzelmét. És hát nemcsak mi voltunk feldobva, hanem az un. rendszerváltó értelmiség egésze. Később ők is elvesztették a jókedvüket. Mi azonban most ne velük foglalkozunk, hanem a saját dolgainkkal.

Utólag könnyű okosnak lenni. Ezért azt kérem, hogy ne tekintse senki öngazolásnak, amit mondok, mert nem arról van szó, túl gyermeketeg lenne. Felelőst sem akarok keresni, méltatlan lenne igyekezetünk ismeretében. Egyszerűen csak összefoglalni szeretném azt, amit a történelem újra igazolt tanulságának tekinthetünk. A világos látás meghozza a lélek békességét is.

Két dolog volt egészen természetes 89-ben. Az egyik az, hogy nemcsak a bankok fognak megszállni minket, hanem az összes nyugati és keleti eszmeáramlat igyekezni fog támaszpontokat kiépíteni, vagy visszaszerelni régi pozícióit. A régi szerzetesrendekkel és lelki-ségi irányzatokkal együtt megjelennek az újak, népet akarnak gyűjteni, jó esetben nem azért, mert másutt már